

Interjú Tölgyesi Líviával

Ha az interneten Tölgyesi Lívia nevét keresem, érdekes kép rajzolódik ki előttem: hegymászó-teljesítmény, etikatanítási projekt az OKI-val, marketinges, Matyesz és Lilla meseregény, és legutóbb az Álkirálynő, újabb regény, de már felnőtteknek. Ki is ön valójában?

T.L.: - Nem tudnám egy szóval meghatározni, mert igazán nem tudom magam beskatulyázni sehova. Sok mindenem keresztülmentem, gyakorta elbukhattam volna, de talpon maradtam. Talán ennek az egyik legkomolyabb oka, hogy mióta az eszemet tudom, sportolok. Még most is naponta zaklatom az izmaimat, bár ez egyre kevésbé látszik. Én sokáig, ifjú titánként újságíró szerettem volna lenni. Nos, mégsem lettem az. Annál is inkább, mert nem volt diplomám, most hogy van egy tanítónői és egy etika tanári egyetemi végzettségem, már inkább a nagyobb lélegzetű írások vonzanak. Egyébként a marketing tevékenységem alatt sok hasznát vettem - a PR cikkek, vagy szlogenek kitalálása alkalmával - írói vénámnak.

– Tanítónőként is dolgozott?

T.L.:– Igen, és nagyon szerettem tanítani. Pedagógusi végzettségemnek köszönhetően 6 évestől a 18 évesekig, minden korosztály megfordult a kezem alatt. Az egyetemi évek alatt rendszeresen jártam filozófusi konferenciákra, ahol megismerkedtem Falus Kattival, aki a gyermekfilozófia magyarországi népszerűsítésének és bevezetésének meghatározó egyénisége. Ő hívott meg az OKI-hoz, hogy ötödikesek számára készülő könyvhöz készítsék projekteket, az érték és értékrend kialakulásával kapcsolatban. Ezek után kaptam engedélyt a pomázi iskolámban, hogy 2. osztályos tanítványaimnak bevezessem a gyermekfilozófiát, „Beszélgetős óra” címen. De helyettesítettem is felsősök óráin, majd egy gimnáziumba taníthattam etikát és filozófiát negyedikesben. Nagyon érdekes volt a szárnypróbálgató korosztállyal napi szinten elvont témákról beszélgetni, és gyakorlati gondolatébresztéssel provokálni őket etika óra alkalmával.

– Hogyan fogadják a mai modern generáció tagjai az erkölcsi útmutatást? Nem veszik zaklatásnak?

T.L.: – Nem egyszerű a feladat, hiszen néha még a kollégák sem tartják fontosnak az etika órát. Pedig miről szól ez az egész? Napjában több száz, ha nem ennél is több döntést hoznak az emberek. De melyik a jó ezek közül? Hogyan is találjuk meg azt az egy lehetőséget, amely által meglegelhetjük az igazi jó döntést, ami miatt esetleg nem dől dugába az életünk, lásd pl. egy szerelmes pillanat gyümölcseként megjelenő gyermek: védekezzünk, vagy „velem ilyen ügysem történhet” alapon a szerencsére bízunk? Vagy hogyan válasszunk pályát? Kipróbáljam a drogot, hogy ne tartsanak a többiek gyávának, „lúzernek”? Nagyon sok kérdés van, amiről sokkal jobb nyíltan beszélgetni velük az iskolában, mint megvárni, hogy egymásnak osztott tanácsokkal keveredjenek bajba. Én mindig próbáltam az órákon őket egyenrangú társként beszélgetve ösztönözni, mert én még emlékszem arra, hogy milyen volt ennyi idősként kétségek között vergődni.

– Hogyan született meg Matyesz és Lilla története?

T.L.: – Ahogy abba hagytam a tanítást, máris hiányoztak a tanítványok. Így tudtam velük kapcsolatban maradni. Fiaimnak meséltem esténként, és az egyik ilyen történet lett az alapja gyermekregényemnek. Viszont számomra nagyon fontos életem a humor, így próbáltam komoly témáról, meseelemekkel tarkított, mai gyermekeknek szóló, sok információt tartalmazó történetet írni. Persze egy kisfiú erkölcsi botlását véve alapul: aki „csak egy kicsit kölcsönvette” a másét, ami persze tönkrement. Hogyan is lehet ezt jóténni - ez az alapja a cirkuszi helyszínen játszódó történetnek, ami kimondottan érdekes szituációkat tud teremteni az életben.

– *De ez még mind nem elég! Megírta a felnőtt regényét, ezzel már joggal nevezhetnék íróként is.*

T.L.: – No igen, de ezt azért én nem így élem meg. Mindig pironkodom, ha „íróként” titulálnak engem, mert szerintem író például Jókai Mór, Nemere István vagy Csukás István. Ezért én csak mesélőnek tartom magam, azt szoktam mondani, hogy mesélek kicsiknek, mesélek nagyoknak.

– *Ezek szerint az Álkirálynő is egy mese, csak felnőtteknek?*

T.L.: – Igen, tulajdonképpen így is mondhatnánk. Ott is egy botlás az alaptéma, egy nő rövid időre belebújik más bőrébe, de nem számol a következményekkel. Ez viszont általános tény, és sokan vagyunk így ezzel. A kérdés csak az, hogy hogyan hozzuk helyre, ha megbotlunk? Ezt a kérdéskört dolgozom fel, kaland, humor és izgalom segítségével, egy kis pikantériával megbolondítva, egy filmforgatás alatt játszódón, a gyönyörű Velencében. Az viszont tény, hogy ez a regény tulajdonképpen egy provokációra adott válasz: férjem azt mondta, az igazán nagy feladat a felnőttek figyelmét felkelteni. Megpróbáltam. A többi az olvasókon múlik.

Viszont a regényemben az olasz boszorkányok őseit kissé felriaszthattam álmukból, mert megtréfáltak egy kicsit, de ezt csak utólag vettem észre.

– *Mik a jövőre nézve a tervei?*

– Most egy meseregényen dolgozom, ez is magyar tájakon játszódik, és ha már kesztyűt dobtak felém a boszik, akkor felvettem... Közben egy komoly szakmai feladatra kaptam felkérést, amiről még nem beszélnek, de nagy kihívás, örülök neki. Mindenesetre, ami számomra a legfontosabb: szerintem minden ember jó, ha néha csak a maga módján is, és meggyőződésem, hogy rossz gyermek nincs, csak legfeljebb mi felnőttek nem találjuk meg hozzájuk a megfelelő utat.

www.tolgyesilivia.com

